

ALEXA (20) EN JOHANA (21) VLUCHTTEN WEG UIT HUN LAND

“WE VECHTEN IEDERE DAG VOOR EEN PLEK OP SCHOOL”

BEKIJK
HET VERHAAL
VANUIT
ECUADOR OP
[MAKS.BE/VIDEO](https://www.maks.be/video)

“Papa is vermoord door de guerrilla. Daardoor moesten we vluchten van Colombia naar Ecuador.” Alexa (20) en Johana (21) vechten elke dag tegen discriminatie in hun nieuwe thuis. MAKS!-reporter Elke zoekt hen op na de les.

Alexa: “We zijn eindelijk weer samen. Toen we klein waren, werden we uit elkaar gehaald. Ik ging met mama mee en Johana werd van ons weggehaald. Papa is vermoord door de guerrilla. Daardoor moesten we vluchten maar we konden niet bij elkaar blijven. We praten hier niet makkelijk over. Maar we willen ons verhaal vertellen, kost wat kost, om discriminatie de wereld uit te helpen.”

Johana: “Ik ben bij een vrouw terecht gekomen die me heel slecht behandelde. Ik dacht dat het mijn moeder was tot iemand mij vertelde dat zij mij enkel tijdelijk opving. Mama heeft er alles aan gedaan om ons weer samen te krijgen. Nu wonen we met onze broer en ons halfzusje samen in Ecuador. We weten niet wat er precies gebeurd is. Eigenlijk kennen we onze geschiedenis niet, maar we willen mama er niet mee lastig vallen, ze heeft verdriet genoeg. We weten dat ze het ons ooit zal vertellen.”

“TWEË DORPEN VERDER EN JE BENT IN COLOMBIA. ZO VERSCHILLEND ZIJN WE NIET”

Zien jullie je familie nog?

Alexa: “Onze grootouders, tantes en nonkels wonen zeven uur rijden van ons vandaan. We willen hen heel graag zien. Maar dat kan niet, omdat we vluchteling zijn in dit land. Ze zeggen dat we het recht niet hebben om terug te gaan naar Colombia. We krijgen niet de juiste papieren om de grens weer over te steken. Dus blijven we hier. Ook uit schrik dat ze ons weer uit elkaar zullen halen.”

Jullie moesten ineens naar een vreemde school. Is dat gelukt?

Alexa: “We schreven ons vorig jaar in voor de lerarenopleiding. Maar we kregen niet zomaar toegang tot onderwijs. We stonden altijd voor gesloten deuren maar zijn blijven doorbijten, omdat we iemand wilden zijn. Mensen kijken naar je identiteitskaart en op basis daarvan hebben ze een oordeel klaar. Als je twee dorpen verder gaat, ben je in Colombia. Zo verschillend zijn we dus echt niet.”

Jullie werden niet meteen geaccepteerd. Hoe komt dat?

Alexa: “Colombianen hebben een hele slechte reputatie hier. We zijn blij dat we hier les mogen volgen maar het is wel moeilijk soms. In het begin kenden we niemand. We merkten dat onze klasgenoten heel terughoudend waren. Bij groepswerk kropen we altijd samen omdat de anderen ons er niet bij wilden. En als we in het weekend de stad in gaan, roepen mensen ons na. Ik trek me dat heel erg aan.”

Toch houden jullie vol?

Johana: “Ik wil heel graag leraar worden. Dan kan ik leerlingen leren dat ze niet mogen uitsluiten, dat grenzen niet bestaan, alleen in de hoofden van de mensen, dat ze met alle kinderen mogen spelen, zwart of wit. Ik sta mee aan de basis van hun opvoeding dus misschien kan ik het verschil maken.”

Alexa: “Mama wil dat we ons leven in eigen handen nemen. Ze wil niet dat we worden zoals zij. Zij heeft haar dromen niet waar kunnen maken. Dus passen we ons iedere dag aan. Dat hebben we geleerd van toen we klein waren, we zijn van de ene plek naar de andere gevlucht.”

(ism www.vvob.be)